

minister vil være saa elskværdig, naar han faar Ordet, at udtale sig om, hvor det egentlig er, han mener Fastheden ligger med Hensyn til det faste Finansstyre, thi det vilde være ret interessant at faa at vide.

Naar der nu altsaa fra mit Partis Side er stillet stærke Krav om at faa Statsbudgettet ned, vil jeg gerne sige nogle Ord derom. Jeg er ganske enig i, at det, det først og fremmest gælder om, er at faa Taksterne ned. Dernæst vil jeg sige, at naar man taler om Skattetrykket, maa man naturligvis undersøge, hvor stort Skattetrykket egentlig er. Nu er det min Opfattelse, at naar man taler om Skattetryk, tænker man her paa den direkte Beskatning — jeg skal senere sige et Par Ord om den indirekte Beskatning — og det gælder derfor om at være klar over, hvor stor den direkte Beskatning her i Landet til Stat, Amt og Kommuner er. Nu skal jeg ikke gaa i Enkeltheder, men vil blot sige, at for indeværende Finansaar, hvor jeg altsaa nu vil se paa den direkte Beskatning til Staten, regner jeg Ejendomsskatterne og Indkomst- og Formueskatten til at ville udgøre 137—138 Mill. Kr., og for det kommende Finansaar vil Beløbet kun være 116—117 Mill. Kr. Ser man imidlertid paa Kommuner og Amter — og her tænker jeg ikke alene paa Amts- og Sognekommuner, men ogsaa paa Bykommuner, jeg tager det hele under eet —, udgør deres Skat, som udelukkende hviler paa fast Ejendom og paa Indkomst — her er jo ingen Formuebeskatning —, saadant noget som 270—280 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at den direkte Skat til Kommuner og Amter er over to Gange saa høj som Skatterne til Staten. Derfor tror jeg, man hurtigt kan blive enig om, at skal der være Tale om at lette Skattetrykket, er det de kommunale Skatter, som bør lattes. Jeg sætter altsaa Taksterne i første Plan og derefter de kommunale Skatter.

Naar man nu altsaa staar overfor dette at ville aflaste Kommunerne for nogle af deres Byrder, maa man se, om Muligheden derfor er til Stede, for det er jo let nok at kræve. Naar jeg ser paa Finanslovbudgettet, som det er forelagt — jeg regner her med runde Tal —, er Driftsbudgettets Udgiftsside paa 340 Mill. Kr., og hvis man nu vil undersøge, hvad alle disse Penge gaar til — jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, men tage Hovedposterne —, er Forholdet, saa vidt jeg kan se, dette, at den Forrentning, der er opført i §§ 8—25, vil udgøre ca. 28 Mill. Kr., og Afskrivningen vil være saadant noget som 4 Mill. Kr.; det vil altsaa udgøre et Par og tredive Millioner Kroner.

Det Tal er der overhovedet intet at gøre ved, thi det kan ikke sættes ned. Vil man sætte Forrentningen af Statens Ejendomme ned, vil det betyde, at saa vil § 3 give saa meget mindre i Indtægt, og vil man slette Afskrivningen, vil det betyde, at der er saa meget mindre Indtægt paa § 26. Altsaa, man kan vende og dreje det, som man vil, det Tal kan ikke nedsættes. Dernæst er der en Post under Indenrigsministeriet paa lige ved 10 Mill. Kr., der gives til Kommunerne i Form af Støtte til Arbejders Igangsættelse o. s. v.; det er Laan til Kommunerne, hvor Staten bærer en Del af Rentegodtgørelsen. Disse 10 Millioner er jo fastsat i Henhold til Lov, og den Lov kan man ikke komme udenom. Den ebber ud, jeg ved ikke om hvor mange Aar, men den Post maa vi ogsaa lade staa. Naar undtages det, vil det i Virkeligheden sige, at der intet er at gøre ved de ca. 40 Millioner, jeg her har nævnt.

Tilbage er saa 300 Millioner paa Udgiftssiden, og man kan da spørge, hvad disse Penge i væsentlig Grad gaar til. Naar jeg trækker dette frem, er det for at vise, hvordan man skal komme til at spare. Vi har endnu ikke faaet en Opgørelse i Finansudvalget af, hvor meget Lønninger, Honorarer, Medhjælpssummer og særlige Ydelser, Pensioner o. s. v. udgør, men jeg skulde tage meget fejl, hvis ikke Forholdet er det, at Lønningsudgifterne paa §§ 8—25 andrager ca. 120 Millioner; jeg holder altsaa Statsvirksomhederne ude, da Lønninger o. s. v. bæres af Statsvirksomhederne selv, og jeg skal føje til, at foruden Lønninger og Pensioner regner jeg selvfølgelig ogsaa med Tilskud til Lærerlønninger og til Folkekirkens Embedsmænd, kort sagt alt, hvad der gaar til Lønninger.

Jeg vil saa gaa over til de Poster, der omhandler den sociale Forsorg. Nu har jeg nok set, at der er nogle, der regner med et meget stort Beløb, men det ser jeg ganske bort fra og regner kun med de to Poster, der hedder Forsikring og Forsørgelse af ubemidlede, idet de øvrige sociale Udgifter i væsentlig Grad kommer os alle til gode. Disse to Poster findes dels under Indenrigsministeriet, dels under Socialministeriet, og regner man med runde Tal og selvfølgelig trækker Lønningerne fra, vil Beløbet dér udgøre saadant noget som 70 Mill. Kr., det vil sige, at Udgifter til Lønninger og social Forsorg ligger nær op imod et Par Hundrede Millioner Kroner, de udgør en ca. 190 Millioner, eller med andre Ord, at tilbage i Udgift bliver ca. 100 Mill. Kr. paa Finansloven fordelt paa samtlige Ministerier.

Nu maa man huske paa, at naar jeg